

1.

DYLAN

De deurbel klonk snerpnd door het huis. Dylan was nog maar net uit school gekomen. Hij hoorde het geluid door zijn muziek heen, deed zijn oortjes uit en stond op om open te doen. Al voordat hij in de hal was, klonk de bel opnieuw. Ja ja, even rustig nu, dacht Dylan.

Hij trok de deur wijd open. Op het stoepje stond een kale man met een ringbaardje en een bril met een zilverkleurig montuur. Een jaar of veertig. Serieus gezicht. Dylan dacht hem vaag te herkennen, maar hij had geen idee waarvan. De man droeg een openhangende, bruine jas met daaronder een overhemd met ruitjes. ‘Dylan Maas?’ vroeg hij.

‘Ja?’

‘Sorry dat ik je stoort,’ zei hij, ‘maar jij brengt toch de *Nieuwsbode* rond, op woensdagmiddag? Huis aan huis?’ Hij keek hem vriendelijk aan.

‘Dat klopt,’ zei Dylan.

Hij snapte er niets van. Wie was deze man en wat moest hij van hem?

‘Sorry dat ik zo brutaal ben, maar ik wilde je om een gunst vragen. Zou jij voor mij een brief willen afgeven als je de kranten wegbrengt, vanmiddag?’ Dylan zag dat de man een grote envelop onder zijn jas vandaan trok.

‘Ik betaal je er tien euro voor.’

‘O,’ zei Dylan. De vraag verraste hem, maar tien euro verdienen was best aantrekkelijk.

‘Er zitten foto’s in,’ zei de man. ‘Ze moeten naar het bedrijf ECN aan de Chromiumweg. Het adres staat op de

envelop. Ze hebben die foto's vanavond nodig.' Hij duwde de envelop in Dylans handen. 'Gaat dat lukken?' vroeg hij.

'Oké,' zei Dylan. 'Ja, ik denk het wel.' De envelop was crèmekleurig en voelde zwaar aan, alsof er een heel pak foto's in zat. Er stond een met de hand geschreven adres op: Chromiumweg 5.

De man trok onmiddellijk zijn portemonnee. 'Ik zal je betalen en dan ga ik ervan uit dat het goed komt.' Hij duwde een briefje van tien euro in Dylans handen en stopte zijn portemonnee meteen terug in zijn zak. 'Afgesproken,' zei hij. Toen draaide hij zich om en liep resoluut het tuinpad af.

'Dank u wel,' riep Dylan hem na. De man keek niet meer om.

2.

DYLAN

Even later fietste Dylan naar het industrieterrein. De lucht was grijs en het miezerde. Bij het pand op nummer vijf stond een wit bord met een logo van een glanzende druppel en de letters ECN, Energetic Community Nederland. Het was het smalste gebouw van de straat. Je zou er zo voorbij rijden. Achter het reclamebord stond een woonhuis en daar weer achter een grote loods.

Hoewel Dylan hier al maandenlang kranten bezorgd had, was het hem nooit eerder opgevallen dat hier een woonhuis stond midden op het industrieterrein. Hij lette nooit op panden of op welke bedrijven er zaten. Als krantenbezorger zocht hij met zijn ogen alleen naar de gleuf van een brievenbus, hij stopte er een krantje in en ging op weg naar de volgende. Het kon hem niet schelen waar hij de kranten moest afleveren. Als zijn tas leeg was, kreeg hij zijn geld en dat was het enige wat telde. Nog een halfjaar sparen en dan zou hij genoeg geld bij elkaar hebben voor zijn lang gewenste Fiddle 2 Sym-scooter.

Nu keek hij op deze plek voor de eerste keer bewust rond. Tussen de klinkers op de parkeerplaats groeide onkruid en achter de ramen hingen glasgordijnen die er groezelig uitzagen. Het huis had afgebladderde kozijnen en een brievenbus op een paal, die uitpuilde van de kranten, reclamefolders en enveloppen.

Had hij hier vorige week ook niet gestaan en zich afgevraagd waarom niemand deze brievenbus leegde? Nu, een week later, zat de bus zo vol, dat hij de brief met de foto's

niet zomaar boven op de stapel kon leggen zonder dat de envelop nat zou worden van de regen. Dat zou zonde zijn van de foto's in de envelop.

Hij liep terug naar dat spiksplinternieuwe reclamebord van ECN. Het vormde een vreemd contrast met het verwaarloosde huis. Energetic Community Nederland, het zei hem niets, maar er stond ook een telefoonnummer op. Zou hij het nummer bellen? Of zou hij aanbellen bij dat huis? De mensen van ECN hadden die foto's vanavond nodig, dat had die onbekende man gezegd.

Dylan haalde de grote envelop uit zijn fietstas, liep naar de deur en drukte op de deurbel. Hij hoorde een lage zoe-mer. Rillend keek hij om zich heen. Alles was hier lelijk, aftands en naargeestig. Hij wilde hier zo snel mogelijk weg. Toen er niemand opendeed, belde hij nog eens. En nog eens. De regen drupte van zijn pet.

Een scooter reed langs, Dylan volgde hem met zijn ogen. Zo'n duur model zou hij nooit kunnen betalen, maar als hij deze koeriersopdracht goed deed, en als hij vaker dit soort pakketjes kon wegbrengen, verdiende hij een stuk beter dan alleen met een krantenwijk. Als hij ze tenminste kon afleveren.

Hij keek om zich heen. Misschien was er op het achtererf een afdak of zo, waar hij de post droog kon neerleggen. Dan kon hij met ECN bellen via het telefoonnummer van dat reclamebord en uitleggen waar hij de foto's had neergelegd.

Dylan liep langs het huis naar achteren over modderige betonplaten en hij ontdekte al snel dat in de loods achter het huis een lichtje brandde. Bij de twee grote deuren was het glas geblindeerd met ondoorzichtige plakfolie, waardoor hij niet kon zien wat er binnen gebeurde. Hij trok aan de

klink. Yes, de loods was open! Er lagen grote matten op de vloer, alsof iemand het belangrijk vond dat je daar je voeten veegde. Dylan deed het braaf.

In het halletje waar hij nu stond stuitte hij op een zwarte paal met daarop een metalen doosje. Daarnaast stond een manshoge, groene plant. Verderop bevond zich een volgende deur, die waarschijnlijk verder de loods in leidde.

‘Welkom bij Energetic Community Nederland,’ zei een blikerige mannenstem. Dylan schrok ervan. ‘Om verder te gaan, dient u zich eerst aan te melden. Houd uw ID bij de hand. Steek uw wijsvinger in de scanner voor uw lichaamsidentificatie.’ Dylan klemde de envelop tussen zijn knieën en voelde in zijn kontzak naar zijn telefoon. Had hij zijn ID-kaart wel bij zich? Ja. Hij trok hem uit het hoesje van zijn telefoon.

‘Steek uw wijsvinger in de scanner voor uw lichaamsidentificatie,’ herhaalde de stem.

Lichaamsidentificatie, dacht Dylan. Wat is dat? Hij stapte nieuwsgierig op de paal met het vreemde metalen doosje af. Bij nader inzien bleek het een apparaatje te zijn. Wilden ze zijn vingerafdruk soms scannen? Was dat ronde gaatje voor zijn vinger? Dylan loerde met één oog door het gaatje, maar hij zag alleen donkerte. Hij was hier toch niet bekend? Als hij zich zou laten scannen, wisten ze vast meteen dat er een vreemde voor de deur stond. Dan kwam er tenminste iemand naar hem toe, dacht hij.

‘Steek uw wijsvinger in de scanner voor uw lichaamsidentificatie,’ herhaalde de stem op precies dezelfde toon als daarnet.

Dylan reikte met zijn hand naar het kastje en stak zijn vinger in het gat. Hij had verwacht dat hij gescand zou wor-

den, misschien dat er licht uit het kastje zou komen, of dat hij de warmte zou voelen van een laserstraal die zijn vingerafdruk zou uitlezen, maar dat gebeurde allemaal niet. In plaats daarvan voelde hij een harde steek, alsof iemand hem met een injectienaald prikte. 'Au!' Hij deinsde achteruit, trok zijn hand terug en keek ontzet naar het bloed dat uit zijn wijsvinger sijpelde. In een reflex stak hij zijn vinger in zijn mond. Direct daarna hoorde hij de deur met een luide klik opengaan.

Nog bijkomend van de schrik stapte Dylan naar voren en betrad de loods. Het was doodstil in de ruimte en het voelde broeierig warm. Er stonden planten. Heel veel planten. Uit de bovenste ramen scheen het grijzige daglicht naar binnen. Verder kwam er licht uit een soort rechthoekige bakken, zo groot als een driezitsbank en zo lang als een eettafel. Zo te zien waren die lichtbakken open aan de bovenkant.

'Hallo,' riep Dylan. 'Is daar iemand?' Geen antwoord. Schoorvoetend liep hij verder, keek omhoog en zag camera's hangen. Demonstratief hield hij de envelop in de lucht. 'Ik kom een pakketje brengen,' riep hij naar de camera's. 'Er zitten foto's in. Is daar iemand?'

Nieuwsgierig schuifelde hij naar voren, verder de loods in. Hij kwam dichterbij de bakken en schrok opnieuw. Een voet! Lag daar iemand? Snel liep hij naar de bak toe en wat hij daar zag, konden zijn hersenen niet direct plaatsen.

De bak was gevuld met water. Er lag een jongen in. De bodem gaf fel licht. Zo te zien was het een jongen van zijn eigen leeftijd, zijn ogen waren dicht. Uit zijn mond stak een plastic pijpje, waarvan de bovenkant boven de waterspiegel uitstak. Hij had een licht getinte huid en hij droeg alleen een onderbroek. Maar dat was niet het schokkendst.

Uit het hoofd en de borstkas van de jongen kwamen gekleurde draden en toen Dylan beter keek, zag hij elektrodes zitten. Het lichaam trilde, alsof iemand het onder stroom had gezet. Op het heldere water dreven fluorescerende schuimvlokken, ze borrelden op uit zijn neus. Het leek alsof dat schuim licht gaf.

Dylan deinsde achteruit. Hij liet zijn blik door de ruimte glijden. Er stonden nog veel meer van die bassins. Het waren er tientallen. Hij begon ertussendoor te lopen, zag nog meer mensen liggen en voelde paniek opkomen. Wat gebeurde hier? Waren deze mensen in leven? Werden ze hier doodgemaakt? En toen zag hij plotseling, in een van die baden, iemand die hij kende.

Geschrokken bleef hij staan bij het bevende lichaam van meester Freek, zijn meester uit groep acht. Hij was vorig jaar met zijn vrouw bij Dylan in de straat komen wonen.

Angst rolde door zijn buik, zijn hart klopte in zijn keel. Dit kon toch niet goed zijn? Meester Freek moest hieruit gehaald worden. Zonder verder na te denken, dook Dylan met zijn handen in het water en begon aan een van de draden te trekken.

‘Stop daar onmiddellijk mee!’ riep een luide stem. Dylan keek verschrikt op. Bij de deur van de loods stond een man met golvend grijs haar. Over de intercom klonk gekraak. Iemand riep: ‘Hoe is hij hier binnengekomen? Hoe lang is hij al binnen?’ Die stem klonk behoorlijk in paniek. Dylans hart begon nog sneller te kloppen. Hij trok zijn handen terug uit het water en riep: ‘Wat gebeurt hier?’

‘Wees maar niet bang,’ zei de man, die op hem af kwam lopen. Hij glimlachte vriendelijk. ‘Doe maar rustig. Je kwam een envelop brengen, toch?’ Hij stak zijn hand uit.

Dylan zocht met zijn ogen de grond af. Hij had de envelop laten vallen. Op de betonnen vloer zag hij hem liggen. Hij bukte zich en raapte hem op.

De man stond nu dichtbij en hield zijn ogen gericht op Dylans gezicht. 'Je had hem in de brievenbus moeten gooien,' zei hij. 'Je bent een krantenbezorger toch?'

'Ja,' zei Dylan, 'maar de brievenbus was tjokvol.'

'En dan loop je zomaar naar binnen?'

'Die man zei dat er foto's in zaten. Ik dacht, die mogen niet nat worden.'

'Luister eens,' zei de man. Hij keek naar boven, naar het plafond.

Dylan volgde zijn blik.

'Hoor je dat?'

'Wat?' vroeg Dylan.

'Dat geruis,' zei de man.

Dylan luisterde. In de verte klonk een zacht gegons, alsof er ergens een koelkast bromde.

Op het gezicht van de man stond nu een spijtige uitdrukking te lezen. 'Geef maar,' zei hij.

Dylan stak zijn arm naar voren om de envelop in de uitgestoken hand te leggen, meteen daarna voelde hij een felle pijscheut in zijn arm. Toen hij verbaasd keek naar waar de pijn vandaan kwam, zag hij een injectiespuit door zijn jas heen prikken. Wat gebeurde hier? Hij keek naar het gezicht van de man. Grijs haar en donkerbruine ogen. Hij leek ergens op te wachten. Borstelige wenkbrauwen had hij. Maar die werden al snel onscherper en er kwam een wit waas voor Dylans ogen, alsof er een dikke mist optrok. Daarna werd alles donker.

3.

INDY

Tegen zeven uur 's avonds liep Indy naar beneden. De geur van spaghettisaus liet het water in haar mond lopen. Haar vader goot de pan af bij de gootsteen.

‘Is Dylan er nog niet?’ vroeg ze.

‘Ik heb hem nog niet gezien,’ zei hij.

‘Ik heb berehonger,’ riep Lisette, toen ze de keuken binnenkwam. Ze greep in de schaal met de geraspte kaas die op tafel stond en bracht haar hand naar haar mond.

‘Afblijven,’ riep Indy’s vader streng. ‘Dat is voor bij het eten.’

Lisette keek schuld bewust en ging zitten. Indy grinnikte en plofte naast haar stiefmoeder op een stoel.

Het was Lisette geweest die had voorgesteld op woensdag voortaan wat later te gaan eten vanwege die krantenwijk. Zo kon Dylan zijn bezorgde rustig afmaken en dan kon hij daarna gezellig met het gezin mee-eten.

Papa zette de schalen op tafel. ‘Waar blijft hij toch?’ vroeg hij, kijkend op de klok. Ze wachtten een paar minuten.

‘Zo wordt het koud,’ zei Lisette. ‘Dat is ook zonde.’

‘Ja, we gaan eten hoor, pap,’ zei Indy. ‘Dylan is gewoon te laat. Hij eet maar later.’ Ze schepte haar bord vol.

Papa aptte Dylan om te vragen waar hij zat. ‘Hij is al vanaf 16.48 uur niet meer online geweest,’ las hij van zijn scherm.

Niets voor Dylan, dacht Indy. Normaal zat hij de hele tijd op zijn telefoon.

Later die avond hoorde Indy haar vader mopperen. ‘Waarom houden pubers nou nooit eens rekening met hun ouders,’ zei hij tegen Lisette. ‘Ze denken alleen maar aan zichzelf. Hij kan toch iets laten horen, als hij later thuiskomt?!’

‘Niet alle pubers zijn hetzelfde hoor,’ protesteerde Indy. ‘Dat kun je zo niet zeggen. Dat is niet oké!’

‘Nee,’ zei Lisette. ‘Bovendien, Dylan zal wel een goede reden hebben om later te zijn. Hij vertelt het straks wel, als hij thuiskomt.’

‘Hij mag wel een heel goede verklaring hebben!’

Maar toen Dylan om halfelf nog niet thuis was, sloeg de ergernis langzaam om in bezorgdheid. Papa kwam naar Indy’s kamer. ‘Heb jij het telefoonnummer van Ferdous voor mij?’ vroeg hij.

‘Ik denk dat hij eerder bij Bas zit,’ zei Indy.

‘Ik had Bas net aan de telefoon. Hij heeft hem niet gezien.’

Indy zocht Ferdous in haar contacten en klikte op zijn naam.

‘Hey,’ zei Ferdous.

‘Hoi,’ zei Indy. ‘Is Dylan misschien bij jou?’

‘Nee, hoezo?’

‘Hij is niet thuisgekomen na zijn krantenwijk. We weten niet waar hij is.’

‘O?’

‘Weet jij waar hij kan zijn?’

‘Geen idee,’ zei Ferdous, ‘maar ik kan het in de groepsapp van onze klas vragen.’

‘Wil je dat doen?’

‘Oké.’

Ze hing op. Een kwartier later hoorde ze een bericht binnenkomen. Van Ferdous. Niemand had Dylan gezien die avond.

Rond twaalf uur kroop Indy nog even uit bed en ging naar beneden, om te zien of Dylan er al was. Ze trof Lisette en haar vader in de keuken aan. Zij zat op een stoel, hij ijsbeerde bij het aanrecht.

‘Hij is zestien, Patrick,’ hoorde ze Lisette zeggen. ‘Hij komt vast in de loop van de nacht thuis. Hij is ergens blijven hangen, bij vrienden of zo.’

‘Maar bij wie dan?’ vroeg hij. ‘Ik heb iedereen gebeld.’ Toen keek hij op. ‘Ben jij nog wakker?’

‘Ja,’ zei Indy. ‘Ga je de politie bellen?’

‘Ik weet het niet,’ zei hij. ‘Mijn gevoel zegt dat hij niet in zeven sloten tegelijk loopt. Ik twijfel of ik meteen paniek moet zaaien.’

‘Ik zou even wachten tot morgenochtend,’ zei Lisette. ‘Je zult zien, dan is hij wel thuis.’

Maar toen Dylan er de volgende dag nog steeds niet was, liep de spanning op. De politie werd gebeld en er werd een zoekactie gestart. Er kwamen agenten thuis en op school, en ze wilden alles over hem weten. Wat zijn gewoontes waren, waar hij normaal gesproken uithing en met wie hij omging. Er werd gezocht naar het signaal van zijn telefoon. Niets.

Nu, drie dagen later, was de sfeer thuis ronduit koortsachtig geworden. Iedereen was bizar ongerust, bij ieder geluid veerden ze allemaal direct op.

Toen het telefoontje kwam, schoot Indy dan ook meteen overeind. Haar vader nam op. Zijn ogen werden groot. ‘Waar?’ riep hij met de hoorn aan zijn oor.

Indy liep naar hem toe. Ze hield haar adem in.

‘Is hij in orde?’ vroeg haar vader. ‘Wat is er gebeurd? Waar is hij?’ Hij luisterde ingespannen naar de stem aan de

andere kant van de lijn, een baard van een paar dagen gaf zijn gezicht een grijs waas. ‘Hoezo was hij bijna bloot?’ vroeg hij verbaasd.

‘Wacht even, ik pak een pen om het op te schrijven,’ zei hij. Ongeduldig gebaarde hij naar Indy dat ze een pen moest halen. Ze rende naar de woonkamer, waar ze haar etui uit haar tas haalde. Onderweg in de gang riep ze onder aan de trap: ‘Lisette! Dylan is gevonden!’

Lisette kwam onmiddellijk de trap af denderen en volgde Indy naar de keuken. Je kon aan haar zien dat de afgelopen dagen hun sporen hadden achtergelaten. Ze had kringen onder haar ogen. Ze droeg een oude trainingsbroek en haar krullen hingen in een uitgezakte paardenstaart.

Indy gaf de pen aan haar vader. Hij kriebelde iets op de rand van de *Nieuwsbode*.

‘Oké, ik ga er meteen naartoe,’ zei hij in zijn telefoon. Het volgende moment drukte hij de beller weg. ‘Dylan is terecht,’ zei hij. ‘Hij ligt in het ziekenhuis. Hij is gevonden in de berm naast de provinciale weg. Hij was bewusteloos, ze hebben hem met de ambulance opgehaald.’ Niet lang daarna renden ze met zijn drieën de deur uit.

In het ziekenhuis werden ze aangesproken door een verpleegkundige. ‘U bent de familie van Dylan Maas? Fijn dat u er bent. Het gaat goed met uw zoon, hoor. Hij is bij kennis. De politie praat op dit moment met hem. Hij was uitgeput en onderkoeld, maar hij herstelt snel.’

Verderop in de gang ging een deur open. ‘Daar is de inspecteur,’ zei de verpleegkundige. ‘Dit zijn de ouders van de gevonden jongen,’ riep ze naar de onbekende man die op hen af kwam lopen. Indy vond dat hij een vriendelijk

gezicht had. Hij was een stevige, kale man en hij gaf eerst Lisette en toen haar vader een hand. Indy vergat hij.

‘U wilt meteen naar hem toe, natuurlijk. Kan ik vanmiddag bij u thuis langskomen om met u te spreken?’

‘Jazeker,’ antwoordde haar vader.

Ze mochten naar de kamer waar Dylan lag. Het hoofdeinde van zijn bed was een stukje omhoog gezet, zodat hij rechtop kon zitten.

‘Hé zus,’ zei Dylan toen Indy als eerste haar gezicht om de hoek van de deur stak. Hij droeg een veel te groot T-shirt en zag er witjes uit, maar hij was duidelijk blij haar te zien. Indy kwam verder de kamer in en omhelsde hem. Direct daarna knuffelde haar vader Dylan. Er stonden tranen in zijn ogen. ‘We hebben je gemist, man,’ zei hij zacht. ‘Ik maakte me zorgen om je, ik ben zo blij dat je veilig hier bent.’ Lisette bleef bij het voeteneinde staan. Toen Dylan opkeek, glimlachte ze naar hem. ‘Hoe voel je je?’ vroeg ze.

‘Het gaat wel,’ zei Dylan. ‘Ik ben moe en ik heb hoofdpijn. En de striemen branden.’

‘Striemen?’ vroeg Indy.

‘Ik heb rode krassen op mijn borstkas.’

‘Hoe komt dat?’

‘Ik heb geen idee,’ zei Dylan.

Er viel een stilte. Indy zakte neer op een stoel bij het bed. ‘Maar wat is er dan gebeurd?’ vroeg ze. ‘Waar was je al die tijd?’

‘Ik weet het niet,’ zei Dylan. ‘Ze hebben me verteld dat ik drie dagen vermist ben geweest, maar ik herinner me niets.’

‘We hebben je overal gezocht. Je moet toch ergens geweest zijn?’ vroeg Indy.

Dylan keek gepijnigd. ‘De politie heeft het me ook gevraagd, maar ik weet echt niets meer.’

‘Wat is het laatste wat je kan terughalen?’ vroeg Lisette.

‘Dat ik halverwege mijn krantenwijk op de Berkelweg reed. Ik ben daar even gestopt om mijn jas dicht te ritsen omdat het miezerde.’

‘Maar dat was op woensdag,’ zei papa. ‘Het is nu zaterdag.’ Hij keek Lisette aan alsof hij bijval wilde.

‘Waar was je op donderdag en vrijdag dan?’ vroeg Indy.

Dylan sloot een moment zijn ogen, alsof hij moe werd van hun vragen. ‘Het voelt voor mij alsof er geen tijd zit tussen woensdag en nu,’ legde hij uit. ‘Het lijkt alsof het vandaag nog steeds woensdag is.’

Een dokter kwam de kamer binnenlopen. Hij zei dat hij Dylan moest onderzoeken, dat de familie ondertussen mocht wachten in de ruimte aan het einde van de gang.

Indy liep achter haar vader en Lisette aan de kamer uit. In de wachtkamer haalden ze thee uit de automaat. Ze waren alle drie stil. Indy’s gedachten tolden rond. Wat was er met Dylan gebeurd? Waarom kon hij zich niets herinneren? Er moest meer informatie zitten in Dylans hoofd, over de tijd tussen woensdag en nu. Dat kon toch niet anders?

Dylans dokter kwam binnen. Hij had vriendelijke ogen, waardoor Indy hem meteen vertrouwde. ‘U mag Dylan vanmiddag mee naar huis nemen. Uw zoon mankeert lichamelijk niet veel, behalve dat hij nog erg moe is. De striemen op zijn borstkas zijn oppervlakkig, ze zullen snel genezen, verwacht ik.’

‘Maar hij is zijn geheugen kwijt,’ zei Lisette. ‘Hoe kijkt u daar tegenaan?’

De dokter haalde zijn schouders op. ‘Ik denk dat uw zoon in de afgelopen dagen iets heeft meegemaakt wat grote emotionele indruk op hem heeft gemaakt. Iets wat hem

mentaal heeft overbelast en een deel van zijn geheugen tijdelijk heeft uitgeschakeld. Dat zien we hier vaker. Meestal komen die herinneringen na een tijdje weer terug. Het zou me niet verbazen als uw zoon u binnenkort meer kan vertellen over de afgelopen dagen.'